

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτήσια δραχμὲς 100. Ἐτή-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γράσια διατριμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 2.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γέν-
ει τῶν ἄλλων κρατῶν σελάνια 10.
Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμηνη ἑναλόγωσ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ: 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκουμενικῆς μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἵδὸς Ἐδριπέδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 13 Φεβρουαρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 11

ΛΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ΜΕΧΜΕΤ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

— Ἄν κατάλαβα καλά, δοκίμη-
τες νὰ μὴ κατεβῆς ποτὲ ἀπὸ τὸ μου-
λάρι σου;

— Ναι, Καδῆ ἐφένδη.

— Πρόσεξε καλά καὶ σὲ τοῦτο ποῦ
θὰ σὲ ρωτήσω γιὰ νὰ μοῦ ἀπαντή-
σης ἑξάστερα. Δὲν δοκίμητες ἔμωσ
καὶ νὰ μὴν ἀνεβῆς ἀπὸ τὸ μουλάρι
σου σὲ ἄλλοσ μέροσ; Ἡ δὲν εἶναι
ἔτσι;

— Ἔτσι εἶναι, ἐφένδη μου.

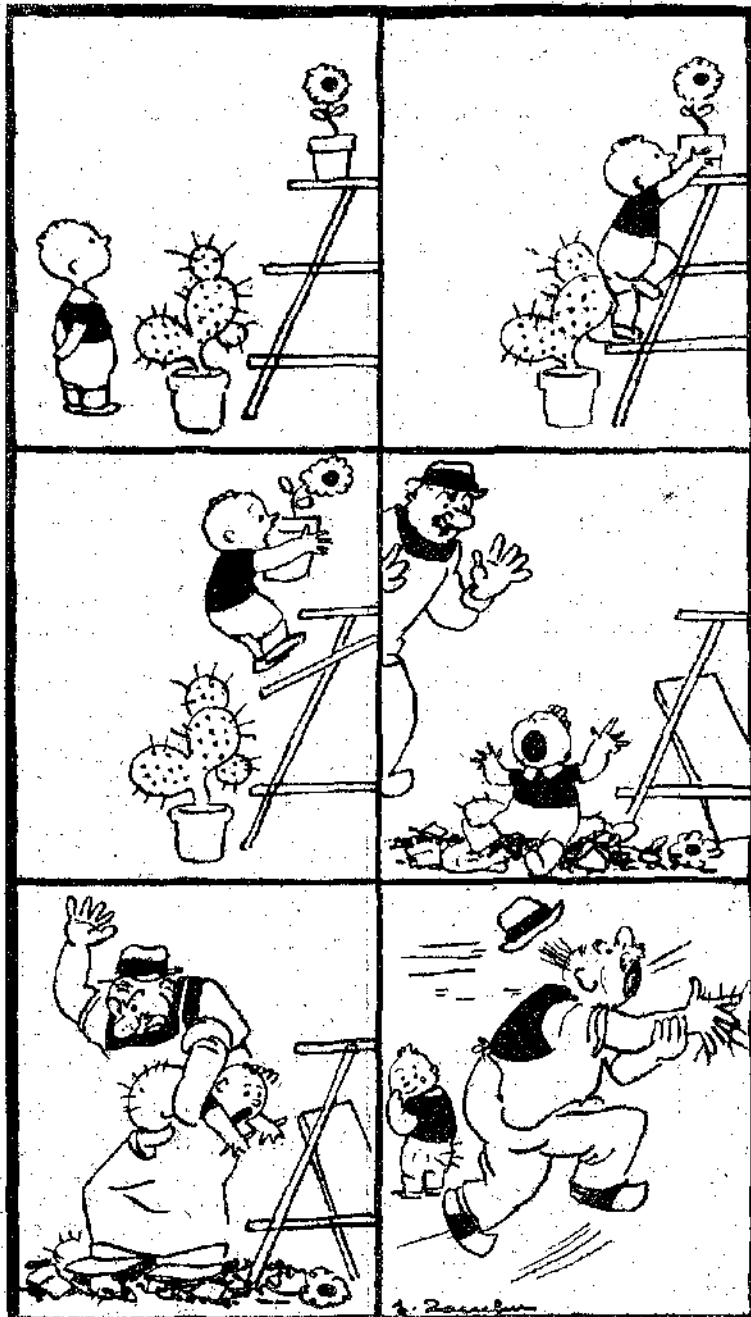
— Ἦτότε τὸ πρᾶμμα πέρνει για-
τριά. Νὰ πᾶσ τώρα ἀμέσωσ στὸν ἀν-
τικρινὸ μας πλάτανὸ καὶ ἔμωσ εἶσαι
καθ' ἄλλα νὰ ἀγκαλιάσης μὲ τὰ χέρια
σου τὸν κορμὸ του καὶ νάνεβῆς ἀπά-
νω του. Ἦστερα θὰ κατεβῆς ἀπὸ τὸ
δένδρο στὴ γῆ. Μὲ τέτοιο τρόπο δὲν
καταπατεῖς τὸν ἔρκο σου, γιατί δὲν
κατεβαίνεις ἀπὸ τὸ μουλάρι σου παρὰ
ἀπὸ τὸ δένδρο. Τρέξε νὰ κάνῃσ ἔμωσ
σοῦ εἶπα, καὶ ἔλα ἔπειτα ἐδῶ νὰ σοῦ
μᾶθω καὶ κάτι ἄλλο.

Ἄμα ὁ Μεχμέτ ξαναγύρισε πεζὸσ
στὸν Καδῆ καὶ γονατιστὸσ τὸν εὐχα-
ριστοῦσε μὲ δάκρυα χαρᾶσ, γιὰ τὸ
μεγάλὸ καλὸ, ποῦ τοῦ ἔκανε, τὸν ἄ-
κουσε νὰ τοῦ λέῃ:

— Ὅταν μοῦ ἰστόρησεσ τὸ περι-
στατικὸ σου σκέφτηκα, γιὰ μιά στιγ-
μῆ, νὰ σ' ἀφηνα, ὡσ αὔριο, καθα-
λάρῃ γιὰ νὰ καταλάβῃσ τί μεγάλη
συμφορὰ ἔβαλεσ στὸ κεφάλι σου. Εἶδα
ἔμωσ τὸν πόνο σου καὶ τὴν μετάνοιά
σου, ζωγραφισμένα στὸ πρόσωπό σου,
σὲ συμπόνεσα κι' ἀποφάσισα νὰ σὲ
λύσω ἀμέσωσ, ἔμωσ σ' ἔλυσα, ἀπὸ
τὸν ἔρκο σου. Τώρα δέσε καλά μέσα
στὸ νοῦ σου καὶ τοῦτο: Ποτὲ νὰ μὴ
ξαναπάρῃσ τέτοιοσ ἔρκο γιὰ τιποτέ-
νια ζητήματα. Ὁ ἔρκοσ, στὸν Ἄλλᾶχ
εἶναι τὸ πιὸ ἱερὸ πρᾶμμα. Οἱ περι-
σσότεροι ἄνθρωποι ἔμωσ δὲν τὸν προ-
σέχουν καὶ τὸν ἔχουν ὄλη τὴν ὥρα
στὸ στόμα τουσ λὲσ καὶ εἶναι ψωμο-
τύρι. Ἐ... ἀῖνιτε στὸ καλὸ καὶ μὴ
ἔσυχᾶσ ποτὲ τὸ πάθημά σου, ποῦ
βέβαια θὰ σοῦ γίνῃκε μᾶθημα.

Ο ΚΑΚΤΟΣ ΜΕ ΤΑΓΚΑΘΙΑ

[ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΕΞΗ ΕΙΚΟΝΕΣ]

Πῶσ ἀγκυλωθῆκε ὁ Τοτέσ γιὰ νὰ πᾶσ πάνω στὸν κάκτο, καὶ πῶσ ἀγκυλωθῆκε
κι' ὁ πατέρασ του, γιὰ νὰ τὸν δειρῇ... ἔκει ποῦ εἶχε ἀγκυλωθεῖ.

—Ναι, Καθη Έφρηνη, αυτό δέ θα το λησμονήσω, όσο ζω, μα ούτε και τη μεγάλη σου καλωσύνη. Τόν προσκύνησε, άλλη μια φορά και ξαναγεννημένος, από τη χαρά

του, που λυτρώθηκε, από το βασάνο του, τράβηξε περπατώντας για το σπίτι του και σ' όλη του τη ζωή δεν ξαναορκίστηκε μα και δε ξανακαβάλλησε.

ΠΑΝΑΓ. Α. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ALEXANDRE ALANOF και JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
— Αφήστε με, σας παρακαλώ, αφήστε με, θέλω να ιδώ, διαμαρτύρηται εκείνη προσπαθώντας να ελευθερωθή.

— Άδικα όμως, γιατί ο Άνδρέας την κρατάει με όλη του τη δύναμη. Ένώ όμως δεν την αφήνει να του ξεφύγει, δίνει στη φωνή του ένα τόνο παρακλητικό.

— Όχι, Άντουανέττα, λέει. Δεν πρέπει, μα και δεν το θέλει ο Έρρικός. Θα είναι φρικτό το θέαμα. Φανήτε λίγο λογική, σας ικετεύω, αγαπητή μου.

— Η Άντουανέττα δεν προφταίνει να προσέξη τη συγκίνηση και την τρυφερότητα που υπάρχει στον τόνο της φωνής του Άνδρέα. Μπροστά τους παρουσιάζεται ο Έρρικός συνοδευμένος από τον Ζάκ Ναταλί, με το κεφάλι σκυφτό, σωστό κουρέλι. Η αποτυχία της δοκιμής του τον έχει απελπίσει. Είχε βασίσει σ' αυτήν όλες του τις ελπίδες, και τώρα...

— Ωστόσο ο Ζάκ καταταραγμένος από αυτό που είχαν αντικρούσει τα μάτια του — τα αίματά λείψανα του δυστυχισμένου ποντικού — λέει και ξαναλέει:

— Είναι φρικτό! Δεν μπορείτε να ριφικονδυλεύσετε ένα τέτοιο πράγμα. Είναι φρικτό, είναι φρικτό!

Κι' ωστόσο, λίγες ώρες αργότερα, μέσα στο αυτοκίνητο που τους γυρίζει πίσω στο Παρίσι, ο Άνδρέας ακούει τον Έρρικο να μουρμουρίζει από μέσα από τα δόντια του:

— "Όπως κι' αν έχω, εγώ θα φύγω!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Το μεγάλο ξεκίνημα

Πέρασαν μερικοί μήνες. Ο Άνδρέας εξαντλημένος από την έντατική εργασία πήγε στην εξοχή για να αναπαυθή λιγάκι. Η κυρία Μπορέ που έχει γίνει η στενότερη φίλη της κυρίας Μπερνόν την προσέλασε μαζί με την Άντουανέττα να έρθουν να περάσουν μερικές ημέρες στην βίλλα τους στο Πασσύ.

Ο Έρρικός που αυτός είναι ακούραστος, που δεν αγαπάει καθόλου την φύση και που δεν μπορεί να ζή-

ση και ν' αναπνεύση παρά μονάχα στο Παρίσι, μέσα στο στενό του εργαστήριο ή κάτω από τον θόλο του Αστεροσκοπείου, προτίμησε καλύτερα να μείνει.

Την ώρα αυτή τον βρίσκουμε να διαβάζει ένα άρθρο του Ζάκ Ναταλί, ο οποίος από την ημέρα που έγινε το άτυχο πείραμα έχει πάρει από τους δύο φίλους την άδεια να δημοσιεύη ελεύθερα, τι θέλει, σχετικά.

Ο Έρρικός διαβάσει δυνατά μια φράση του άρθρου: «Και τότε οι δύο νεαροί σοφοί αναγκάστηκαν να παραιτηθούν από τους σκοπούς τους».

— Επιμένεις καλά και σώνει να μάς ανομάζης σοφούς; ρωτάει ο Έρρικός.

— Ναι, έρχεται καλύτερα έτσι, από τη δημοσιογραφική άποψη, καταλαβαίνεις. Αν είχατε φύγει για τον Άρη δεν θα χρειαζόταν να σας δώση κανείς κανένα όνομα. Ήπειδή όμως δεν φύγατε πρέπει με κάποιον τρόπο να σας διαφημίσω στους αναγνώστες.

Τη στιγμή εκείνη ένα τρίτο πρόσωπο μπαίνει μέσα στο δωμάτιο. Είναι ο Άνδρέας.

— Εσύ; φωνάζει ο Έρρικός εκπληκτος. Και τί γυρεύεις εδώ; Δεν φαντάζομαι να είναι κανένας άρρωστος ελπίζω... Άλλωστε μπορούσες να μου τηλεφωνήσης.

Ο Άνδρέας δεν απαντά. Την ώρα που εφτανέ εδω βιαστικός λογάριζε πως θα βρή τον Έρρικο μοναχό του και η παρουσία του Ζάκ τον κάνει να κομπιάζει.

— Όχι, λέει παραγμένος, ήρθα για... ήρθα για να... ήρθα γιατί είχα κάτι επείγουσες δουλειές να κανονίσω και με την ευκαιρία αυτή πέρασα να σε ιδώ και σένα.

Ο Ζάκ δεν είναι κουτός. Καταλαβαίνει πως οι δύο φίλοι έχουν να πουν ιδιαίτερα και πως αυτός τους εμποδίζει. Γι' αυτό σε λίγο προφασίζεται πως κι' αυτός έχει κάποια επείγουσα δουλειά και φεύγει. Η γνώμη του είναι πως ο Άνδρέας θα τακώθη με την Άντουανέττα και ήρθε να βρή τον αδελφό της, αλλά

σ' αυτό λαθεύεται. Το θέμα της συνομιλίας των δύο φίλων είναι αλήθεια η Άντουανέττα αλλά για έντελώς διαφορετική αίτια.

— Δεν πρέπει η Άντουανέττα να έρθη μαζί μας, λέει ο Άνδρέας μόλις ακούστηκαν τα βήματα του Ζάκ στη σκάλα. Όλη η χαρά που αισθάνομαι κόβεται και εξαφανίζεται με τον φόβο πως μπορεί να βάλουμε σε κίνδυνο τη ζωή της... Είναι κουτό αυτό από μέρους μου, αλλά σου όμολογώ πως όταν σκέπτομαι μονάχα εμάς τους δύο είμαι βέβαιος πως θα πετύχωμε, όταν όμως σκέπτομαι και αυτήν, τότε αρχίζω να φοβάμαι... να φοβάμαι για την Άντουανέττα.

— Μά, για στάσου... αρχίζει ο Έρρικός.

— Όχι, περιττόν, τον κόβει ο Άνδρέας. Ξέρω τι θέλεις να μου πής. Ξέρω όλες τις πιθανότητες και όλους τους κινδύνους που θα παρουσιάση το ταξίδι μας αυτό. Υπάρχει όμως κάτι έξω απ' όλα αυτά, ή μάλλον πάνω απ' όλα αυτά: ότι για την αδελφή σου αισθάνομαι μια ιδιαίτερη συμπάθεια και κάθε τι που σχετίζεται μαζί της αλλάζει για μένα άποψη. Και στο αυτοκίνητο ακόμη, εγώ που τόσες φορές με έχετε πη παλαβόν και πως πάω γυρεύοντας να τακιστώ, όταν βρίσκομαι μαζί της, οδηγώ με κάθε προσοχή και πηγαίνω σιγά-σιγά.

Και συμπληρώνει υψώνοντας την φωνή του.

— Καταλαβαίνεις λοιπόν πως ούτε συζήτηση μπορεί να γίνει για να την πάρουμε μαζί μας στην βολίδα.

— Καλά, και πως θα καταφέρουμε να την πείσουμε να μην έρθη μαζί μας.

— Γι' αυτό τον λόγο ακριβώς ήρθα, απαντά ο Άνδρέας. Η ίδια νομίζει πως αυτή τη στιγμή βρίσκομαι μαζί με τον Ζάκ. Της είπα πως με κάλεσε για κάτι βιαστικό. Πρέπει να έπιωφεληθούμε λοιπόν, Έρρικο, να φύγουμε τώρα άμέσως, όσο είμαστε μακριά της και η ίδια δεν έχει ιδέα. Η βολίδα είναι έτοιμη, τι περιμένουμε; Να αναλάβω και να συνέλθω εγώ από την υπερκόπωση; Σε βεβαιώνω λοιπόν πως είμαι λαμπρά στην διαταγή μου. Που θα τους αφήσουμε όλους χωρίς προετοιμασία; Ο χωρισμός πάντα χωρισμός είναι και καλύτερα έτσι παρά με αποχαιρετισμούς και δάκρυα. Ας γράψουμε ένα γράμμα για τις μητέρες μας, θα προσθέσω κι' εγώ δυο λόγια για την Άντουανέττα και ελπίζω πως δεν θα της κακοφανή αυτό που θα κάνω, αφού θα το κάνω γι' αγάπη της.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ «ΚΤΙΡΙΟ»

Αγαπητοί μου,

Οι Άδελφοί Συριακίδη, που έζησαν κι' επλούτησαν στην Αμερική, θέλησαν να στείλουν την ελληνική πρωτεύουσα με ένα κτίριο, μ' ένα μπλιάντιγκ, όπως λένε εκεί-πέρα τα τεράστια, τα σύνθετα και τα θαυμάσια αυτά οικοδομήματα, που συγκεντρώνουν λογής-λογής θεάματα και διασκεδαστικά «κέντρα». Κι' έχτισαν στην οδόν Πανεπιστημίου το μπλιάντιγκ «Ρέξ», που έχει δυο Κινηματογράφους, ένα Θέατρο κι' ένα Ντάντσιγκ στην άπέραντη ταράτσα. Έγιναν κιόλα τα εγκαίνια του ενός Κινηματογράφου και του Θεάτρου. Κι' εξακολουθούν οι πυρετώδεις εργασίες για τον δεύτερο Κινηματογράφο και για το Ντάντσιγκ του που θα είναι μόνο καλοκαιρινό. Τάλλα λοιπόν τα κλειστά, θα είναι μόνο χειμωνιάτικα; Καθόλου! Τα κλειστά θα είναι για κάθε εποχή. Γιατί το Κτίριο έχει ειδικά μηχανήματα που ζεσταίνουν ή ψυχραίνουν τον αέρα κατά βούληση. Έτσι το χειμώνα, στις αίθουσες, ο αέρας θα είναι ζεστός το χειμώνα και δροσερός το καλοκαίρι. Και το Θέατρο, π. χ. δεν θα διακόπτει τις παραστάσεις του, το Μάη, όπως τάλλα χειμωνιάτικα Θέατρα, αλλά θα τις εξακολουθεί και τους θερινούς μήνες σά να ήταν υπαίθριο — και κάτι καλύτερο μάλιστα, γιατί ενώ στα θερινά θέατρα, και παντού, τον Ιούλιο και τον Αύγουστο κάνει ζέστη ασφυκτική, στο Θέατρο αυτό θα βρίσκη κανένας ερσσία!

Κι' αυτή δεν είναι η μόνη τελειοποίηση, που παρουσιάζει το νέο Θέατρο, που το νοίκιασε για δέκα χρόνια η Μαρίκα Κοτοπούλη. Έχει και μια από τις τελευταίες σκηνές του κόσμου: Είναι «περιστροφική». Ενώ δηλαδή θα παίζεται στο μπροστινό της μέρος ή πρώτη πράξη ή η πρώτη εικόνα του έργου, στο πίσω θα στήνονται τα σκηνικά της δεύτερης, και στο διάλειμμα, με μια απλή στροφή, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, το μέρος αυτό έρχεται μπροστά και θα ξαναοιγεί η σκηνή. Η ευκολία αυτή θα επιτρέπη να παίζεται, χωρίς μεγάλα διαλείμματα, και το πιδ πολύπρακτο και πολύπλοκο έργο; και να τελειώνη στην ώρα του, ενώ στέλλα θέατρα, όταν το έργο έχη πολλές αλλαγές, τα διαλείμματα είναι καμμά φορά μεγαλύτερα κι' από την παράσταση κι' οι άνθρωποι ξημερώνουν-

ται. Το νέο Θέατρο έχει και «κυκλικό δρίζοντα», σάν του Βασιλικού, που όταν η σκηνή του έργου είναι στο υπαίθριο, επιτρέπει, με τον κατάλληλο φωτισμό, να αναπαριστάνεται ο ούρανός κάθε ώρα της ημέρας και της νύχτας, και, με άλλα ειδικά μηχανήματα, να παρουσιάζονται και κάθε λογής σύννεφα, και άστρα, και φεγγάρι και ήλιος. Επίσης να γίνονται άστραπές, βροντές, κεραυνοί, βροχή, χιόνι, άέρας κι' όλα τέλος πάντων τα μετεωρολογικά.

Ανάλογη με τη μεγάλη και τέλεια αυτή σκηνή είναι κι' η αίθουσα. Χωρεί 1300 θεατές, τοποθετημένους σε τρόπο ώστε κι' ο τελευταίος σε βλέπη και νακούη καλά σάν τον πρώτο. Γιατί κι' η ακουστική του Θεάτρου είναι τέλεια. Έκτός από την πλατεία, υπάρχουν στα πλάγια και θεωρεία, καθώς και δυο μεγάλοι εξέστρες δλόγυρα, άμφιθεατρικοί όπως του Βασιλικού. Τα χρώματα είναι φαιδρά κι' άρμονικά: άσπρο οι τοίχοι, κόκκινη ή αύλαλα και το ίδιο κόκκινα τα παχιά και άνετα καθίσματα. Σύνολο πλούσιο, κομψό, χα-

ριτωμένο. Και με όλες τις άνέσεις για τον θεατή, με όλες τις εδολίες και με κάθε άσφάλεια. Το Θέατρο είναι ψηλά. Θάταν κουραστικό να βαινη κανένας ογδόντα σκαλιά για να φτάση ως την πλατεία κι' εκατό ως το δεύτερο εξώστη. Υπάρχουν λοιπόν τέσσερις τέλειοι άναβατήρες (κακινσέρ), δυο για την πλατεία και δυο για τους εξώστες, που καθένας παίρνει από είκοσι άτομα. Έτσι σε λίγα λεπτά μπορεί να γεμίση και να δειάξη το θέατρο και χωρίς να χρησιμοποιούνται οι σκάλες παρά απ' τους θέλουν.

Οι Άδελφοί Συριακίδη, που επλούτισαν την Άθήνα με τέτοιο Κτίριο, είναι άξιόπαινοι και άξιόμιμητοι. Ενώ μπορούσαν να φυλάξουν τα πλούτη τους για τον εαυτό τους, έπροτίμησαν να τα διαθέσουν σ' ένα ωραίο έργο πολιτισμού, να χαρίσουν στους Αθηναίους διασκεδαστικά κέντρα με όλες τις σημερινές τελειότητες, και συγχρόνως να δώσουν εργασία και ψωμί σ' εκατοντάδες φτωχούς ανθρώπους...

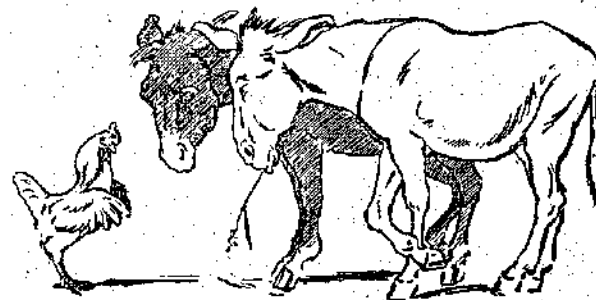
Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Γ.

Με πολλή χαρά άκουσαν τα ζώα για τη διασκέδαση που τους έτοιμαζε η Άσπρούλα. Τι καλή, έλεγαν, τι ευγενική νοικοκυρά! Παρουσιάσθηκε όμως μια δυσκολία: Το ίδιο βράδυ, γυρίζοντας τάφεντικά από το παζάρι, κουβάλησαν δυο γαϊδουράκια που είχαν άγοράσει εκεί. Το ένα ήταν σταχτερό σκούρο και το έλεγαν Αύτσα· το άλλο ήταν κανελλι άνοιχτό και το έλεγαν Μέντιο. Η Άσπρούλα λοιπόν δεν ήξερε τί να κάνει, έπρο-

πε να προσκαλέση κι' αυτούς τους νεώφερους: Βέβαια η ευγένεια το άπαιτούσε. Άλλά, πως να καλέση στο σπίτι της πρόσωπα που δεν τα έγνωριζε καθόλου;

Ρώτησε πάλι το Φωναλλά:

— Έσύ τί λές; Είναι σωστό να τους

άφήσω κατά μέρος; Είναι σωστό να τους καλέσω;
— Ποιούς, καλέ;
— Τον Αύτσα και το Μέντιο, δεν τους είδες;
— Ά, ναι!... Μα εγώ δεν ξέρω, κάμε δ,τι θέλεις. Άλωστε αυτό κανείς πάντα.
— Ούφ! Δύμωσε η Άσπρούλα. Όλο έτσι μου άπαντάς. Άν σε ξαναρωτήσω ποτέ, να πεθάνω ψητή στο φούρνο!
Και πήγε ίσια και βρήκε τους δυο γαϊδάρους που έβροσαν στο χωράφι.
— Καλημέρα σας! τους είπε. Θα μου κάμετε την τιμή να παρευρεθήτε και σεις στη δεξιά μου;
(Ακολουθεί) Η_ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Πριν κινήσω για του άνεργου τ' άνοστούλα καλάτια, Με κοιτάει συχνά πολλή ώρα ή μαμμά και σά να κλαίη, Με φιλάει στα νυσταγμένα μου ματάκια και μου λέει: —Του καημένου του πατέρα σου τα μάτια.

Έκει κούπαζα με κάποιου μου άρλεκίνου τα κομμάτια, Μιάν ήμέρα πούθε ο θεός τή μητέρα μου να ιδή, Ξάφνου με τραβάει μογτά του και τόν άκουσα να πη: —Του καημένου του πατέρα του τα μάτια.

Όταν κάποτε άνεβαίνο στήσ γιαγιός μου τα δωμάτια, Με φωνάζει να καθήσω στήσ κολυθόνας της τήν άκρη, Με κοιτάζει μές στα μάτια και σφουγγίζει κάποιο δάκρυ. —Του καημένου του πατέρα σου τα μάτια.

Ήθελα πολύ να ξέρω, αν ψηλά στα ουράνια πλάτια, Όπου βρίσκεται ο μπαμπάς μου τώρα πλάι στήν Παναγία, Καί τά όμορφα άγγελουόδια κάνουν τόση φασαρία Λέγοντας πώς ο μπαμπάς μου έχει τά δικά μου μάτια.

ΚΩΝΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΙΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΗΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' Κορώνα ή γεάμματα

Ο κ. Τελόριμος του έκαμε πολλές παρατηρήσεις, του έδειξε πόσο άνάρμοστη σε μαθητή ήταν ή συμπεριφορά του, τόν συμβούλευσε πατρικά να τήν αλλάξη στο μέλλον, να μήν κάνη καυγάδες για φύλλου πήδημα και τέλος του άνήγγειλε πώς ο διευθυντής του Λυκείου τόν συγχωρούσε για τελευταία φορά και πρόσταξε να τόν αποφυλακίσουν.

«Ο Μάρκος του έβαλε με τρόπο στο χέρι του το νοάμια. (Σελ. 84, στ. γ)»

— Πρέπει δέ να ξέρης, έπρόθεσος, πώς από τώρα και στο εξής θα είσαι τακτικός μαθητής του Λυκείου, οικότροφος.

— Άχ, κύριε επιμελητά! φώναξε ο Μάρκος με συγκίνηση, τί καλός πού είσθαι πώς να σάς ευχαριστήσω;

— Θα μ' ευχαριστήσης, άποκρίθηκε ο κ. Τελόριμος, και μένα και τούς άλλους πού επιθυμούμε τήν πρόσδός σου, αν είσαι καλός μαθητής, επιμελής και κόμοιος.

— Θα είμαι! είπε ο Μάρκος. Θα μείνετε ευχαριστημένοι από μένα σάς το υποσχομαι!

Ο Τελόριμος χαμογέλασε. — Έλπίζω κι' εγώ, είπε. Τώρα θα σε οδηγήσουν στήν ιματιοθήκη για να σου δώσουν στολή.

Πραγματικώς, ο ίδιος εκείνος νέος πού τόν είχε άποφυλακίσει, οδηγήσε τόν Μάρκο σ' ένα μεγάλο δωμάτιο όπου ήταν άραδιασμένες πολλές μαθητικές στολές κι' άλλα διάφορα ένδύματα. Μιά γυναίκα, ή κυρά-Μαρία, πού είχε χρόνια τήν έπιστοασία τής ιματιοθήκης, τού πήρε τά μέτρα του και τού διάλεξε άμπεχονο, πανταλόνι, γιλέκι και πηλίκιο ή κασέτο. Άλλά για να φορέση τή στολή του, έπρεπε πρώτα να κόψη τά μαλλιά του πού ήταν μακριά ως τούς ώμους του. Φώναξαν λοιπόν τόν κουρέα πού τού τά έκοψε σύμφωνα με τόν κανονισμό του Λυκείου. Έπειτα ντύθηκε τή στολή του, φόρεσε και τόν κασέτο του στρα-

βά, όπως φορούσε πρωτότερα τόν κοόκο του, και καμαρωτός, κορδωμένος, μπήκε με στρατιωτικό βήμα στήν τάξη του.

Οι συμμαθητές του δέν τόν έγνωρισαν άμέσως. Είχε αλλάξει τόσο, προπάντων από τόν κόψιμο τών μαλλιών. Έπειτα όμως είδαν πώς ήταν ο Μάρκος Καπάνης, ο ίδιος...

Τή στιγμή πού καθόταν στή θέση του, έρριψε μιάν φιλική ματιά στο Σαιζάνη και τόν Δουμποδάνο, όχι όμως και στους ξένους. Δέν θά τούς προκαλούσε πιά, μα δέν θά τούς έκανε και φίλους. Άλλωστε κι' αυτοί δέν είχαν όρεξη για καυγάδες: Τους είχε κόψει τόν βήχα μιάν άυστηρή τιμωρία...

Καθώς είχε υποσχεθεί στον κύριο επιμελητή, από τήν ήμέρα εκείνη ο Μάρκος Καπάνης έγινε φρονιμότερος κι' επιμελέστερος. Είχε όλο του τόν νού στή μελέτη και κοίταζε να φτάση τούς συμμαθητές του πού είχαν άρχίσει τά μαθήματα πιδ νωρίς άπ' αυτόν. Ο καίμενος δέν έσήκωνε τόν κεφάλι άπ' τόν βιβλίο του, και σέ τρεις μήνες κατώρθωσε να γίνη ένας άπ' τούς πρώτους τής τάξης του.

— Εύγε, Μάρκο, εύγε! τού έλεγε ο κ. Τελόριμος κάθε φορά πού έβλεπε τούς βαθμούς του. Προσδευείς.

Έτσι πέρασαν ο Όκτώβρης κι' ο Νοέμβρης, μεσοκόπησε ο Δεκέμβρης και πλησιάζουν οι γιορτές. Σ' όλο τόν Λύκειο δέν μιλούσαν παρά για τά δώρα τής Πρωτοχρονιάς. Ο Μάρκος άκουγε τούς συμμαθητές του να λένε τί και τί περιμεναν να λάβουν από τούς γονείς τους, τούς συγγενείς τους, τούς αίκογενειακούς τους φίλους— τούς άκουγε κι' αίθανόταν λύπη μεγάλη. Όχι γιατί φθονούσε— ά, δέν ήταν φθονερός ο Μάρκος—παρά γιατί θυμόταν τήν πατρίδα του, τόν σπίτι του, τούς γονείς του, τά περασμένα Χριστούγεννα, και τίς περασμένες Πρωτοχρονιάς πού είχε γιορτάσει κοντά τους. Φέτος θα γιόρταζε μακριά, ξενιτεμένος, κλεισμένος μέσα σ' ένα σχολείο...

Και σά να μή του έφτανε αυτή ή λύπη, είχε και μιάν άλλη: Παρατήρησε πώς ο Μοντανής, ο Σαιζάνης, κι' ο Δουμποδάνος έλεγαν μεταξύ τους κρυφά, κι' όταν τούς έπλησίαζε, έκοβαν άμέσως τήν όμιλία, πού τήν ξανάρχιζαν μόνο άμα τούς άφηγε. Αυτό τόν έπειράζε τόν Μάρκο. Τί μυστικά είχαν οι φίλοι πού δέν ήθελαν να τά ξέρη κι' αυτός; Δέν τόν έμπιστεύονταν; Δέν τόν είχαν πιά φίλο, αδελφό;...

«Καταλαβαίνω τί είναι—συλλογίζόταν— Θα κάνουν σχέδια για τά

Χριστούγεννα και τήν Πρωτοχρονιά. Και δέν θέλουν να τάκούω, για να μη λυπούμαι. Έ, βέβαια, αυτοί είναι πλούσιοι, έχουν τά μέσα, μπορούν να κάμουν πολλά. Έγώ είμαι πτωχός υπότροφος. Άς είναι όμως, έπρεπε να ξέρουν πώς τούς αγαπώ, πώς δέν φθονώ, και πώς μπορούσαν να τά λένε και μπροστά μου. Αυτό με πικραίνει...»

Ένα γράμμα, πού έλαβε τίς ήμέρες εκείνες από τή μητέρα του, μεγάλωσε άκόμη τή λύπη τού ξενιτεμένου. Η κυρία Καπάνη προσπαθούσε να παρηγορήση τόν γιό της, πού θα περνούσε τίς γιορτές μακριά της, φκινόταν όμως πώς κι' ή ίδια είχε ανάγκη από παρηγοριά. Πολλά δάκρυα θα είχε χύσει ή καίμενη καθώς έγραφε εκείνο τόν γράμμα. Και πραγματικώς, διακρίνονταν τά ίχνη τους πάνω στο χαρτί.

Και να, τώρα τρέχουν και τά δάκρυα τού Μαρτίου, κι' άκράτητα βρέχουν τόν χαρτί εκείνο πού διάβάζει με τόσο παραγμένο ψυχής...

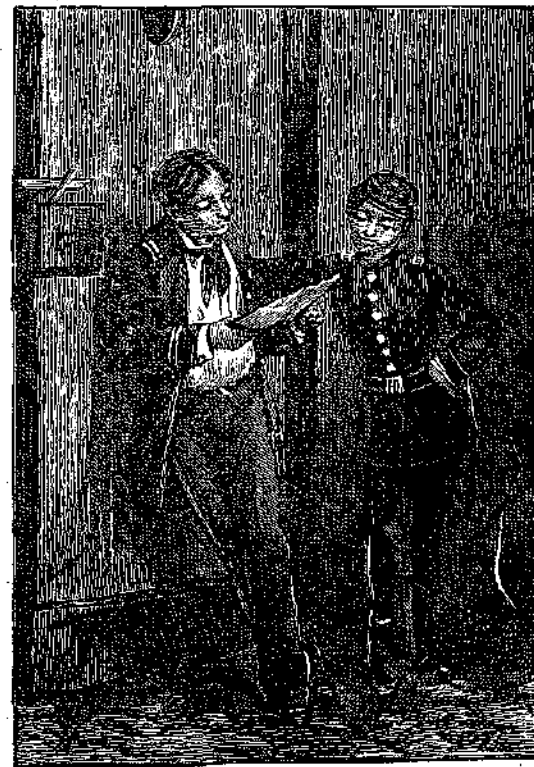
Ήταν στο σπουδαστήριο και για να μήν ιδούν οι συμμαθητές του πώς κλαίει, έκανε πώς γράφει τήν εξήγησή του, κρατώντας με τόν άριστερό του χέρι τόν κεφάλι του, σέ τρόπο πού να κρύβη τά δακρυσμένα του μάτια.

Άλλά ο Σαιζάνης κι' ο Δουμποδάνος τόν είδαν κι' άλλαξαν μεταξύ τους ματιές και νεύματα. Τί ήθελαν άραγε να πούν; τί είχαν στο νού τους για τόν συμμαθητή τους; Αίγη ύπομονη και θα τόν μάθουμε. Τούτο μόνο πρέπει να ποθμε από τώρα: Τίς ήμέρες εκείνες πού μιλούσαν μεταξύ τους κρυφά κι' ο Μάρκος τούς παρεξηγούσε και λυπόταν, γι' αυτόν ίσως άφρόνιτιζαν. Ναι, ο Μοντανής, ο Σαιζάνης κι' ο Δουμποδάνος συλλογίζονταν τήν έρημιά τού φίλου τους και προσπαθούσαν να βρουν τρόπο για να τόν διασκεδάσουν και να τόν κάμουν να ξεχάση λίγο τήν στέρηση τής πατρίδας του και τών αγαπημένων του.

Ο καλύτερος βέβαια τρόπος θα ήταν να τόν έπαιρνε κάποιος στο σπίτι του για να περάση τίς γιορτές αίκογενειακώς. Άλλά ποίος; Έδώ ήταν ο κόμπος. Γιατί κι' ο Μοντανής ήθελε να τόν πάρη, κι' ο Σαιζάνης, κι' ο Δουμποδάνος. Δέν ύποχωρούσε κανένας κι' ήταν αδύνατο να συμφωνήσουν. Άπ' αυτά τά μυστικά τους διαβούλια και... ή βουβαμάρα πού τούς έπιανε άμα έβλεπαν τόν Μάρκο να πλησιάζη. Γιατί φυσικά,

δέν μπορούσαν να τού πουν τίποτα πριν συμφωνήσουν, ούτε να τόν βάλουν να λύση αυτός τή διαφορά.

Η άλήθεια είναι πώς ο Μοντανής, σά μεγαλύτερος και σάν ανώτερος, είχε τά περισσότερα δικαιώματα να πάρη τόν Μάρκο. Οι άλλοι όμως δέν ήθελαν να τόν άναγνωρίσουν και λίγο έλειψε να μαλλώσουν, να τά χαλάσουν. Τούτσο, όταν είδαν στο σπουδαστήριο τή μεγάλη λύπη τού Μαρτίου και κατάλαβαν πώς τόν γράμμα πού διάβάζει με δακρύβρεκτα μάτια ήταν από τόν σπίτι του, σκέφθηκαν πώς ήταν ανάγκη να συμβιαστούν επιτέλους και να αποφασίσουν. Και μόλις έγινε διάλειμμα, έτρεξαν οι δύο

«Ο Σαιζάνης βρήκε τόν Δουμποδάνο... (Σελ. 86, στ. γ)»

να βρουν τόν Μοντανή. Ο Σαιζάνης τού μίλησε πρώτος, κι' άφωδ με λίγα λόγια τού παράστησε τήν κατάσταση τού Μαρτίου, έκαμε τήν ακόλουθη πρόταση:

— Άκούστε, φίλοι μου. Έπειδή δέν μπορούμε να συμφωνήσουμε, γιατί δέν έννοει να ύποχωρήση κανένας μας, σάς προτείνω να φήσουμε τήν τόχη να αποφασίση ποίος από τούς τρεις θα πάρη τόν Μάρκο στο σπίτι του.

— Πώς δηλαδή; ρώτησε ο Μοντανής. Έξηγήσου καλύτερα.

— Ίδού, είπε ο Σαιζάνης. Βλέπεις αυτή τή δεκάρα; Θα τήν πετάξουμε ψηλά, κι' αν πέση κορώνα, θα πάρης τόν Μάρκο εσύ, αν πέση γράμματα, θα τόν πάρω εγώ.

— Έ, ε! φώναξε ο Δουμποδάνος, Κι' εγώ πού είμαι; Μ' αφήνετε έξω έμένα;

— Μή βιάζεσαι, είπε ο Σαιζάνης, και δέν τελείωσα ακόμα. Όποιος από τούς δύο κερδίση, θα παίξη ύστερα με σένα. Κι' όποιος κερδίση τελευταίος, αυτός θα πάρη όριστικά τόν Μάρκο στο σπίτι του. Συμφωνοί;

— Συμφωνοί, είπε ο Δουμποδάνος.

— Συμφωνώ κι' εγώ για να τελειώσουμε, είπε ο Μοντανής.

— Έμπρός λοιπόν, τόν παιχνίδι μας αρχίζει, είπε ο Σαιζάνης.

Και μ' όλη τήν δύναμη, έρριξε ψηλά τή δεκάρα πού κρατούσε.

Μόλις έπεσε ή δεκάρα χάμω, έτρεξαν κι' οι τρεις να ιδούν αν ήταν κορώνα ή γράμματα.

— Έχασα! είπε ο Μοντανής με λύπη. Είναι γράμματα, άρα κερδίζει ο Σαιζάνης.

— Και τώρα εί δύο μας, είπε ο Σαιζάνης στο Δουμποδάνο.

— Στάσου! είπε ο Δουμποδάνος. Άν ή δεκάρα πέση κορώνα, ο Μάρκος είναι δικός μου κι' αν πέση γράμματα, είναι δικός σου.

— Συμφωνοί έμπρός!

Κι' ο Σαιζάνης σήκωσε τή δεκάρα και τήν έρριξε πάλι ψηλά.

Άλλά και πάλι έπεσε γράμματα.

— Κέρδισα! φώναξε με χαρά ο Σαιζάνης.

Και βάζοντας τά χέρια του στο στόμα σά χωνί, φώναξε δυνατά:

— Καπάνη!... Καπάνη!...

Ο Μάρκος, πού καθόταν παράμερα συλλογισμένος—ξέρουμε πώς άπόφυγε τώρα να πλησιάση τούς φίλους του— άκουσε τόννομά του κι' έτρεξε. Η καρδιά του χτυπούσε. Είχε μαντέψει πώς για κάτι σπουδαίο τόν φώναζαν.

Στό μεταξύ ή συμφωνία είχε κλείσει. Τώρα θα έπαιρνε τόν Μάρκο ο Σαιζάνης: τόν Πάσχα θα τόν έπαιρνε ο Δουμποδάνος, και τίς θρινές διακοπές ο Μοντανής, εκτός αν τόν καλοούσαν οι γονείς του να τίς περάση στήν πατρίδα του.

— Σεις με φωνάζατε; ρώτησε με κάποια άνησυχία ο Μάρκος πλησιάζοντας.

— Ναι, έμεις, άποκρίθηκε ο Σαιζάνης ή μάλλον εγώ, γιατί... εγώ έχω κάτι να σου προτείνω. Θέλεις, Μάρκο, να μου κάμης μιάν χάρη;

— Χάρη σε σένα; είπε ο Μάρκος. Περιττό να με ρωτάς. Πές μου μόνο τί θέλεις;

— Να έρθης μαζί μου, να κάμης Χριστούγεννα και Πρωτοχρονιά στο σπίτι μου.

(Άκολουθεί) Μετάφρ. π. ι. φ. και γρ. ε.

οτεία' χαίρω πολύ που θα λαβαίνης τώρα μέρος και στην κίνηση τις 'Ασκήσεις όμως να μου τις στέλνης πιο καθαρογραμμένες και σε χωριστό χαρτί, όχι πάνω απ' το γράμμα' και να σημειώνης από πάνω όνομα, ψευδώνυμο και ηλικία'. ***Ελλην Καργαγιαννούτσου** (έλαθα, ευχαριστώ, γράψε μου) ***Υακινθίδα** (αυτό, καθώς θα είδες, σου ενέκρινα' χαίρω πολύ για τη γνώριμά κι' ελπίζω, αφού άλλωστε και σ'ό θέλεις αλληλογραφούμε, να μου γράψης συχνά, όπως ή αδελφή σου κι' ή φίλη σου) ***Ανατέλλοντα 'Ηλιον** (δεν βρήκα χρήματα μέσα στο γράμμα σου, ούτε έλαθα επιταγή' δεν ξέρεις πως κάθε παραγγελία πρέπει να συνοδεύεται από το αντίτιμο;) ***Σκλαβωμένο Νησί** (μετά χαράς' θα είδες την εγκριση του ψευδώνυμου σου' σου έστειλα και το Σήμα' γράψε μου!) ***Σιαματούβλα Μανρή** (*'Αγγελον της 'Αγάπης;' και φυλλάδια έστειλα) ***Σανθήν Νεραΐδαν** (χαίρω πολύ' αυτό το ψευδώνυμο, καθώς θα είδες, σου ενέκρινα' σου έστειλα το Σήμα γιατί να ξεχωρίζης από Διαπλασσοπούλα' και τόν 'Οργό για να βλέπης τους δρους της συμμοτοχής σου στην κίνηση)

***Αννα Κεφαλληνίτη** (δεν πειράζει, κάλλιο άργα παρά ποτέ' ευχαριστώ για τις εχθές, την ανανέωση και όλα' σου έστειλα τους δυο τόμους και την *'Αδελφούλα') ***Νεραΐδαν του Θεοκρίτου** (ευχαριστώ πολύ για όλα' σου έστειλα το Σήμα και τρεις δεσμίδες λυόχαρτο' χαίρω που είσαι μαζί μου ένθουσιασμένη) ***Κάτε Πανα** (έστειλα τα φυλλάδια που εβγήκηνες) ***Μαύρον Καβαλλάρον** (πολύ όρατο το γράμμα σου' διέβαζε όλο μπορείς, αφού με τη γρίπη έμεινας πίσω δυο εβδομάδες' και καλή επιτυχία στους διαγωνισμούς) ***Αρχικατάσκοπον 23** (έχεις καλώς' μετά τους διαγωνισμούς ελπίζω να μου ξεναγήσεις) ***Ναυτοπούλαν της 'Ανδρου** (ευχαριστώ για την ανανέωση και τα καλά λόγια' σου έστειλα και τον τόμο του 1933' μην παραπονεσαι! όταν έχω τόπο, σου άπαντώ με πολλά' όταν δεν έχω, πως να κείνω;) ***Βλίσση 'Αειθαλή** (θα το διαβάσω και θα είδω άν μπορώ να δημοσιευθώ δια ή μόνο μερικά τετράστιχα' περιμένα πάντα και το έλλο) ***Χρυσόνερο, Διάναν** κτλ. κτλ. **Είς όσας επιστολές έλαθα μετά την 5 Φεβρουαρίου άπαντήσα στο έρχόμενο**

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[AZ'-127]
 Διαπλασσοπούλα-ες, άνταλλάσω Μ.Μυστικά' Βίαις περιμένο από τη Μεγάλη Τέξη. Δ/εις: 'Αννα Πλασία, 'Αθηναίων 'Ερήτων 58, 'Αθήναις δια **Σανθή 'Ελληνοπούλα**

[AZ'-129]
 Εθνεικά διαπλασσοπούλα. Ξεχάσατε τον (AZ'-37); Θα βραβευθώ και σ'έστων πρώτος. Παύω άνταλλαγήν Μ. Μυστικών. Τραλλοπαρέα, δεν λέγομαι Κορίθης (Βιβ. Διαπλ.) αλλά... **Λεβεντόπουλο**

[AZ'-129]
 Πρωτομπαίνοντας στον διαπλασσοκομο χαίρετώ δλους-ες, αλληλογραφώ, άνταλλάσω Μ. Μυστικά. 'Βιαιτέρως: Τσάρνα, Κυκλαμιά, Στέφανε Δόξης, Τσάρνιτε, 'Αγγοουρολογιώτατε, Δόκιμα, αλληλογραφούμε; Γράφατε εις την διεύθυνσιν: Κόριον Νικολάου, Θεσπιάνων 10, 'Αθήνας. Διά Κ. Ο. **Κόμη 'Οπλιγαντώ**

[AZ'-130]
 Αχ Λεβεντόπουλο! 'Επραπα γάρθω' Αγά για να σε άποκαλώψω; Είσαι ό κ. Χωροβάρας. Πρώτη καρμινιά! Διαπλασσοκομο, τρέμει από τον **Κόμητα 'Οπλιγαντώ**

[AZ'-131]
 Προκηρδύσω τρίμηνο διδραχμο διαγωνισμό καλλιτεχνικής φωτογραφίας. Βραβεία: δύο βιβλία άπερωμένων από την **Κόμηνη Αύτοκατέτρα**. Γράφτε: Μαύρη Κουτσούκου, Δημητριάδος 66, Βόλον.

[AZ'-132]
 Θα επιθυμούσα για άνάμνηση, ένα τετραδιάκι απ' όλα τα άγαπημένα διαπλασσοπούλα. Θα μου άρνηθώτε; **Κόμηνη Αύτοκατέτρα**

[AZ'-133]
 Πρωτομπαίνοντας στο διαπλασσοκομο χαίρετώ δλους-ες. 'Αλληλογραφώ και άνταλλάσω Μ. Μυστικά με δλους-ες. Δ/εις: Συνατόριον Μετασιών Πεντέλης, Μετασιαι 'Αττικής, δια: **Σανθή Νεραΐδα**

[AZ'-134]
 Ζακυνθινούλα, γιατί δεν μου άπήντησες στο γράμμα μου; Περιμένο άνυπομόνω. **Κλό-Κλό**

[AZ'-135]
 Αγαπητή μου Δένα, εύτυχισμένος σ'ο καινούργιος χρόνος. Δ/εις: Φανή Σαχίνη, Σδρος. (Καθυστερημένη). **Φανή Σαχίνη**

[AZ'-136]
 Αν καταδεχόμενα να κουβεντιάσω με μικροδλικά, θάχα να συστήσω στη Σηλεύ Τέμπλ να μην άποκαλώπτει ψευδώνυμα που τα διαδίδουν οι Ύιοι οι κάτοχοί τους. **Κυρίασχος του Σύμπαντος**

[AZ'-137]
 Υδραϊπούλα-ες, θα μου προξενούσατε μεγάλη χαρά με ένα τετραδιάκι σας. Δ/εις: Κατίαν Χαλκοκονδύλη, Χαριλάου Τρικούπη 41, Πειραιά. **Μαύρο Διαμάντι**

[AZ'-138]
 Ζαππίδα, στη γιορτή σου μύριες καρ' διοργανωμένες εχθούλες. (Καθυστερη' μένη). **Κιωτοπούλα**

[AZ'-139]
 Διαπλασσοπούλα-ες. Ένα τετραδιάκι σας θέτων για μένα το καλύτερο πρωτοχρονιάτικο δώρο. Δ/εις: Κίμων Μιλιάδης, Βαρβόση, Χίος. Έπιντεμένα 'Ελληνοπούλα-ες περιμένο και από σε. **Διηγορίνα**

[AZ'-140]
 Αντάλλάσω Μ. Μυστικά με δλους-ες. Δ/εις: 'Αντωνία Παπαϊωάννου, Πύργον, δια: **Στέλλα Βιολάντη**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 28του Διαγωνισμοΰ Λόσεων. Αί Λόσεις 'εσ φυλλάδιου τούτου δεκται μέχρι της 13 'Απριλίου.

108. **Λεξιγραφος**
 Τάλαβητου κάποιο γράμμα
 Μ' ένα μέλος βάζω άντωμα,
 Και σου κάνω όρεκτικό
 Νόστιμο, χορταστικό.

109. **Στοιχειοαπογράφος**
 Παίρω Τιτάνα φοβερό,
 Μόνο ένα γράμμα του άπαιρώ,
 Τόν τόνο του του άλλαζω,
 Και άμέσως παρουσιάζω,
 Το κερσαφόρο που οδηγεί
 Τόσορο κοπάδι στη βοσκή,
 Με κάποια και στη σφαγή...

110. **Μεταγραμματισμός**
 Βυάζω μι και βάζω ού
 Και θαυμάζω κι' άποθώ:
 Κατηγορία, φύγος, πάει
 Και μι άψη μου γελάει.

111. **Αίνιγμα**
 Μανουά οφρά μεγάλη
 Και παλόριο κεράλι
 —Είμαι δηλαδή ένα τέρας—
 Δές, πετώ σαν τα πουλιά,
 Κι' άψηλά και χαμηλά.
 Κι' ενώ τρέμω το νερό,
 'Όταν δεν φυσάει άέρας,
 Να πετάξω δεν μπορώ!

112. **Δικτυωτόν**
 * * * * * = 'Οροσειρά.
 * * * * * = Χώρα της Γαλλίας
 * * * * * = 'Αρχαίος βασιλεύς
 * * * * * = Ναυτικός όρος
 Και καθέως τα ίδια. **Θάλης Βλαστέ;**

113. **Κρυπτογραφικόν μετά Μωσαικού**
 1 2 3 4 5 6 = 'Αρχαίος βασιλεύς
 2 3 5 4 5 = Δένδρον
 3 2 4 5 = Νύμφη της Γραφής
 4 3 4 5 6 = 'Αθάνατον ποιήμα
 5 3 1 2 4 6 = 'Οροσειρά
 6 2 3 5 6 = Βόρειον

Αί δς λέξεις του Κρυπτογραφικου δίδουν από έν γράμμα και σχηματίζονται επίθετον θεός. Μύρον της 'Ανδρου

114 118. **Μαγικόν Μέλος**

Τη άνταλλαγή τριών συνεχών γραμμάτων εις έκάστην των κάτωθι λέξεων δι' ενός μέλους, άποτελουμένου επίσης έν τριών γραμμάτων και πάντοτε του αυτού, να σχηματισθον άνευ αναγραμματισμού άλλα τόσαι λέξεις:
ρήμα, μαντικός, σύννεφα, νομή, Μαρία.
 Θάλης Βλαστέ;

119. **Τριπλή 'Ακροστιχίς**
 Τα άρχικά των κάτωθι ζητούμένων λέξεων άποτελούν πέν σχεδόν όρεκτόν, τα δεύτερα γράμματα άρχαίον θεόν, και τα τρίτα ελληνικήν μεγαλόνησον:

1. Πρωτεύουσα μεγάλου άσιατικού κράτους, 2. 'Όνομα πολλών βασιλέων της 'Αγγλίας και της Γαλλίας, 3. Τεμάχιον, μέρος ενός συνόλου, 4. Φυτική οδία, έκκορμα δένδρον, 5. Πρόσωπον της 'Αγίας Γραφής.
 Μήτσα Γεωργαντά

120. **Γρίφος**
 τόν ου ου οίνος
 Νίνα πολυ του ου ου δες ζθος
 τόν τόν ου ου ου κωνιάς
 τόν τόν ου ου
 Σπίθα

['Όλοι οι άνωτέρω 'Ασκήσεις ελήφθησαν από βραβευθέντας ή έκαινεθέντας εις το Πένταθλον Συλλογής.]

ΛΥΣΕΙΣ

των Πεννυ. 'Ασκήσεων του φύλλ. 48

551. Κάπρος (κά, προς)-Κύπρος.—
 552. 'Ο 'Αγνος, το άρνί.—553. 'Ο πατεινός.—554. ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ, (ίβρισκος, ούγγαί, υίος, Κούβα, Σαβός, λάβα, Αίος, βίσις).—555. Ταθύπη—λύπη = το + (Μυιάλη—καλή=) μύ + (Πάρος—κά=) εις=ΤΟΜΥΡΙΣ.—556.—560. Διά του Ρ: τροχός, χορός, όρμος, άγρος, μέτρον.—561.—565, Μέλος, Μήλος, μύλος, 'Αμαλίας, Μαλάς.—566. Δεύτε λάβετε φώς (Δευτέρα πλην Ρά= δεύτε, Αόβαν πλην άν= λαβ, έτερος πλην Ρός=ετε, φωσφόρος πλην φόρος =φώς).

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πως κάθε παραγγελία σας για να διελεΐται έμέσως, πρέπει να συνοδεύεται και με μιά τυπωμένη ταχυία, άν' αυτές με τις όποιες σας στέλνουμε κάθε έβδομάδα το φύλλο.